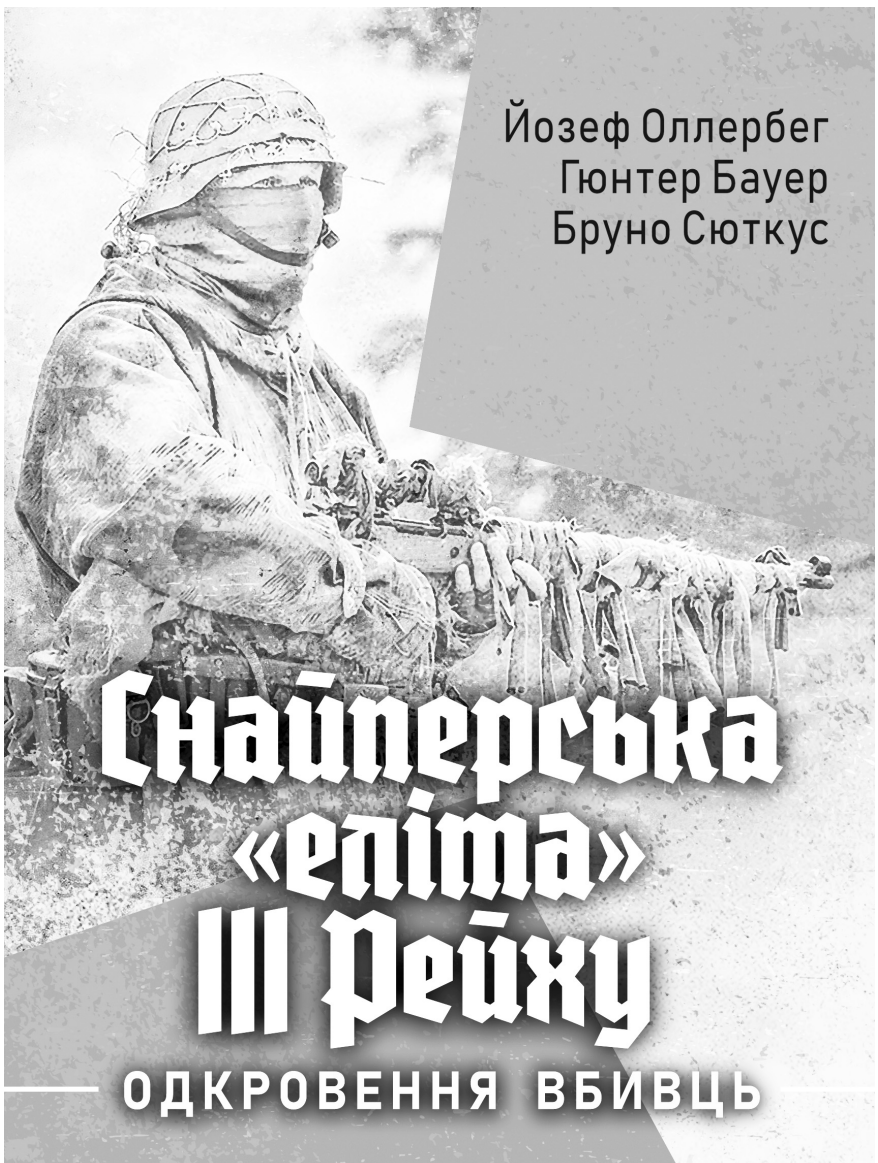

Снайперська "еліта" III Рейху. Одкровення вбивць

Шокуючі мемуари трьох німецьких Scharfschützen (снайперів), на спільному рахунку яких понад 600 життів солдатів. Сповідь професійних вбивць, сотні разів що бачили смерть через оптику своїх снайперських рушниць. Цинічні одкровення про жахи війни на Східному фронті, де не було місця ні рицарству, ні співчуттю. Їм довелося воювати на різних напрямках, і долі їх склалися по-різному. Об'єднує їх одне — усі вони були обачливі і безжальні, мали нелюдську витримку, що дозволяла годинами вистежувати цілі і виходити переможцями зі снайперських дуелей, усі вони вижили в найстрашніших боях Східного фронту, заплативши за це жахливу ціну — перетворившись на вбивць.

Йозеф Оллербег
Гюнтер Бауер
Бруно Сюткус

Снайперська «епіта» III Рейху

ОДКРОВЕННЯ ВБИВЦЬ

Видавничий дім
«С К І Ф»
Київ — 2025

УДК 327.84

О-53

Йозеф Оллербег, Гюнтер Бауер, Бруно Сюткус

О-53 Снайперська «еліта» III Рейху. Одкровення вбивць. / Йозеф Оллербег, Гюнтер Бауер, Бруно Сюткус. — Київ: Видавничий дім «С К І Ф», 2025. — 727 с.

ISBN 978-611-01-3566-5

ТРИ БЕСТСЕЛЕРИ ОДНИМ ТОМОМ! Шокуючі мемуари трьох німецьких Scharfschützen (снайперів), на спільному рахунку яких понад 600 життів солдатів. Сповідь професійних вбивць, сотні разів що бачили смерть через оптику своїх снайперських рушниць. Цинічні одкровення про жахи війни на Східному фронті, де не було місця ні рицарству, ні співчуттю. Їм довелося воювати на різних напрямках, і долі їх склалися по-різному. Об'єднує їх одне — усі вони були обачливі і безжальні, мали нелюдську витримку, що дозволяла годинами вистежувати цілі і виходити переможцями зі снайперських дуелей, усі вони вижили в найстрашніших боях Східного фронту, заплативши за це жахливу ціну — перетворившись на вбивць.

ISBN 978-611-01-3566-5

© Йозеф Оллербег, Гюнтер Бауер, Бруно Сюткус 2025.

© Видавничий дім «С К І Ф», 2025.

ГЮНТЕР БАУЕР

СМЕРТЬ КРІЗЬ ОПТИЧНИЙ ПРИЦІЛ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Призовна повістка

Вересень, 1937

Того дня я, як завжди, був у булочній, що належала нашій родині. Разом зі мною там працювали моя мати Анна і моя вагітна дружина Інгрід. Нам з Інгрід було обом по вісімнадцять років. Ми одружилися всього двома місяцями раніше.

Я допомагав моїй матері вести справи в булочній уже кілька років, і, коли я подорослішав, це стало нашим спільним сімейним бізнесом. Мати була рада, що частину її турбот я переклав на свої плечі.

До булочної увійшли дві літні жінки. Вони довго розглядали різні тістечка та печиво, тихо обговорюючи між собою, що їм краще купити. Зрештою вони визначилися з вибором і зробили покупку. На виході їм послужливо притримав двері листоноша, який прямував до нас.

– Я приніс тобі призовну повістку, Гюнтере, – сказав він, увійшовши.

Почувши ці слова, я відчув, що в одну мить моє життя круто змінилося. Я знав, що ще два роки тому в Німеччині було відновлено загальний військовий обов’язок, але ставився до цього якось відсторонено, не уявляючи, що це торкнеться мене самого.

Листоноша простягнув мені маленький жовтий конверт, на якому було надруковано моє ім’я та адресу.

– Спасибі, Вальтер, – сказав я і та простягнув йому у відповідь тістечко: – Пригощайся.

Взявши тістечко, листоноша посміхнувся:

– Спасибі, Гюнтере, – піднявши капелюх, він розкланявся з моєю матір’ю та Інгрід і вийшов із булочної.

Обличчя моєї матері одразу стало дуже стурбованим, вона подивилася на мене з тривоگوю.

– Мамо, все буде добре, – я спробував заспокоїти її і змусив себе посміхнутися.

– Твій батько загинув на війні, – зітхнула вона.

– Але ми зараз ні з ким не воюємо, – заперечив я.

Розкривши конверт, я почав читати повістку. У ній повідомлялося, що в триденний термін я повинен з’явитися на призовний пункт і що, якщо я не зроблю цього, на мене чекає арешт. Крім того, у повістці було вказано адресу мого призовного пункту, який, як виявилось, розташовувався за кілька кілометрів від нашої булочної.

Три наступні дні пролетіли дуже швидко. Весь цей час мати без кінця давала мені різноманітні поради, які, як думала вона, могли допомогти мені уникнути армійської служби:

– Скажи їм, що ти щойно одружився. Скажи їм, що в тебе ось-ось народиться дитина...

Утім, сама вона боялася, що жоден із цих доводів нічого не змінить. І мати кілька разів за ці три дні повторювала мені:

– Гюнтере, благаю тебе, не намагайся вдавати з себе сміливця, якщо коли-небудь опинишся на війні. Твій батько був сміливцем, і його немає з нами. А ти повинен повернутися додому цілим і неушкодженим.

Інгрід передалися тривоги моєї матері. Одного вечора, коли ми були удвох, її обличчя стало дуже серйозним і сумним. Вона сказала, ледь стримуючи сльози:

– Пообіцяй мені, що ти повернешся, Гюнтере.

– Звичайно, повернуся! – відповів я з удаваною веселістю. – Але тоді вже й ти теж пообіцяй, що будеш мене чекати.

Вона пообіцяла і піднесла мою руку до свого живота:

– Скажи нашій дитині, що ти обов'язково повернешся.

Я поцілував Інгрід у живіт і, посміхнувшись, вимовив, звертаючись до того, хто був усередині:

– Малюк, це говорить тобі твій тато. Я обіцяю вам із мамою, що я обов'язково повернуся. Ми знову будемо всі разом, і все в нас буде добре!

Інгрід проводжала мене до самого призовного пункту. Коли я підійшов туди, я побачив довгу чергу з молодих людей. Деякі з них стояли зі своїми дружинами, подружками та

матерями. У натовпі було навіть кілька маленьких дітей, яких привели проводити батьків.

Я став у чергу. Інґрід не хотіла йти і стискала мою руку.

– Не хвилюйся так сильно, нас, скоріше за все, просто відправлять охороняти кордон, – сказав я, не вірячи до кінця в правдивість своїх слів.

У ті дні багато хто передчував, що на Німеччину чекають важкі випробування. Життя в країні круто змінилося всього за кілька останніх років. З приходом Гітлера до влади в 1933 році почалося насадження нацистської ідеології. Незгоду з правлячим режимом поступово придушували дедалі жорсткіше й жорсткіше. Зрештою дійшло до того, що навіть невинний жарт про Гітлера чи його партію міг призвести до арешту. Утім, я сам був надто молодий тоді, щоб замислюватися про такі речі. Єдине, мені впадало в око, що приблизно за два роки до того, як я отримав призовну повістку, нашу булочну перестали відвідувати кілька євреїв, які колись були постійними клієнтами. Але в ту пору я не надав цьому особливого значення. Можливо, цим людям вдалося втекти з країни, або ж їх спіткала набагато гірша доля.

Я сам ніколи не був нацистом. Але добре пам'ятаю, що до середини тридцятих років німецький народ розділювався на їхніх прихильників і тих, кому залишалося тільки мовчати і боятися. Нацисти були скрізь. Навіть біля призовного пункту кілька з них походжали в чорних сорочках зі свастикою на рукаві і роздавали пропагандистські листівки. Коли одну з них простягнули мені, я взяв її, чомпо посміхнувшись. Мені були не потрібні зайві проблеми.

Незабаром підійшла моя черга. Я міцно обійняв дружину:

– Інґрід, все буде добре. Я скоро повернуся, вір мені!

Вона ледь не розплакалася і вкотре сказала, що дуже любить мене і чекатиме. Ми поцілувалися, і я увійшов у коридор призовного пункту. Інгрід дивилася мені слідом, але двері були на пружині й зачинилися одразу, щойно я увійшов.

У коридорі теж була черга, яка вела до масивного столу. Над столом височів огрядний сержант. Він забирав у призовників повістки і ставив кожному з них низку формальних запитань. Коли я нарешті опинився біля столу, сержант запитав у мене моє ім'я, адресу, вік, вагу тощо. Ставлячи запитання, він не робив ніяких пауз. Його голос звучав монотонно, а обличчя нічого не виражало. Він навіть здався мені не людиною, а якоюсь машиною.

Усе, що відбувалося далі, також нагадувало конвеєр. У наступній величезній кімнаті ми пройшли медкомісію, по черзі переходячи від одного лікаря до іншого. Після цього ще один сержант простягнув мені на підпис документ, згідно з яким я призивався в армію на чотири роки. Мені нічого не залишалося, окрім як поставити свій підпис.

Невдовзі після цього кожному з нас видали особисті солдатські книжки, які ми мали постійно носити з собою. Крім того, ми отримали спеціальні бланки, в яких кожен із нас мав вказати імена та адреси найближчих родичів, а також написати, чим він займався в попередні роки та якими навичками володіє. Виходячи з цього згодом визначалася наша військова спеціальність. Мені не спало на думку нічого кращого, окрім як написати, що я працював у булочній, а також що я володію навичками влучної стрільби.

Стріляти з гвинтівки я навчився ще в шкільному гуртку. Викладач казав, що я найвлучніший хлопчик з усіх, з ким йому доводилося займатися. І це справді було так.

Коли ми заповнили всі папери, нас вишикували у дворі позаду призовного пункту. Там уже стояли армійські вантажівки. Ми завантажилися в них, і нас відвезли на вокзал. Невдовзі ми вже сиділи в потязі, який відвозив нас геть від рідного Гамбурга. Утім, наш шлях тривав лише кілька годин. А потім ми вивантажилися на станції, де на нас знову чекали армійські вантажівки.

Уже починало темніти, коли ми приїхали до тренувального табору. Нас вишикували на плацу перед казармами. Сержант Краусс, який надалі відповідав за наш вишкіл, виголосив промову, загальний сенс якої зводився до того, що він зробить із нас справжніх бійців, які стоятимуть на сторожі інтересів Німеччини, фюрера і народу. Після цього нас розмістили в казармах, де нам належало жити протягом наступних трьох місяців.

...Наступного дня нам видали уніформу. До неї входили сіро-зелена польова куртка, сірі штани, високі чоботи, що доходили до колін, і овальний солдатський медальйон, що складався з двох половинок. Медальйон потрібно було носити на ланцюжку на шії. Крім того, ми отримали ремені та каски.

Погони на моїй польовій куртці були чистими, без нашивок, як і належить у рядових. На куртці було дві зовнішні кишені й одна внутрішня, зроблена спеціально, щоб кожен із нас міг покласти в неї свою особисту солдатську книжку, що я відразу і зробив. Напис на блясі мого ремня свідчив: «З нами Бог!» Крім цього, на ремені розміщувалося три патронні сумки, у кожную з яких вміщалося по десять патронів. Також на ремені я мав носити з боку спини зліва видану мені складну піхотну лопатку. Ще мені видали речмишок, фляжку і бляшаний кухоль. Загалом, усе як і годиться. Але було серед речей і те, що спочатку здалося мені абсолютно марним, – протигаз, фільтри до нього і таблетки, які потрібно було приймати в разі газової атаки. Навіщо все це потрібно в мирний

час? На секунду мені згадалися побоювання моєї матері. Але ще за кілька миттєвостей усі погані думки вилетіли в мене з голови. Молодість є молодість.

Ось що мені не сподобалося по-справжньому, так це армійська стрижка. Я, звісно, і сам любив постригтися коротко. Але нас, новобранців, постригли практично зовсім наголо.

Подальше моє життя в тренувальному таборі складалося з нескінченних марш-кидків на значні відстані, зокрема і з повним викладенням, різноманітних фізичних вправ, теоретичної підготовки та занять на стрільбищі.

Наш сержант практично відразу помітив, що я стріляю дуже влучно, і за деякий час він сказав мені, що після базової підготовки мене направлять у снайперську школу.

У нашому взводі виявилось двоє хлопців, разом з якими я навчався в початковій школі. Це були Антон Келлер і Міхаель Гаус. У школі ми не особливо дружили, але в тренувальному таборі одразу стали друзями. Міхаель, як і я, одразу зарекомендував себе дуже влучним стрільцем. Подібно до мене, він був середньої статури, витривалим, швидким. Його погляд завжди був зосередженим і серйозним.

Антон виглядав його повною протилежністю – блакитноокий блондин, двометровий здоровань, який займався до армії боротьбою і боксом. Посмішка ніколи не сходила з його обличчя, він дуже любив посміятися, для цього йому достатньо було почути найменший жарт. Так само, жартуючи, він здійснював виснажливі марші з повним викладенням і виконував важкі фізичні вправи.

Звісно, Антон стріляв набагато гірше за нас. Але нам із Міхаелем дуже хотілося, щоб його теж зарахували до снайпер-

ської школи, і ми всіляко намагалися допомогти йому опанувати вміння влучної стрільби. Зрештою через кілька тижнів результат був досягнутий. Антон влучав у цілі, як і раніше, гірше, ніж ми з Міхаелем, але набагато краще, ніж інші. І сержант сказав, що Антон теж буде зарахований до снайперської школи.

Під час базової підготовки нас вчили орієнтуванню на місцевості, застосуванню різних типів зброї, а також тому, як правильно рити окопи, протистояти танкам і що робити в разі газової атаки. За час нашої підготовки ми вчилися кидати гранати, стріляти з карабіна K98k, гвинтівкового гранатомета, 80-міліметрового міномета.

Карабін Mauser K98 був досить важкий. Він важив близько чотирьох кілограмів. Нам, новобранцям, після багатокілометрових маршів здавалося, що на плечі у кожного з нас висить просто неймовірна тяжкість. Зате цей карабін був оснащений магазином на 5 патронів. Він був дуже зручний для стрільби. Під час закриття затвора порожня обойма автоматично викидалася з пазів. Прицільні пристосування містили мушку і V-подібний цілик, регульований за дальністю в діапазоні від 100 до 2000 метрів. Причому мушку встановлювали на основі в дульній частині ствола в поперечному пазу, і вона могла переміщатися вліво і вправо для зміщення середньої точки влучення. Завдяки цьому можна було домогтися дуже хорошої точності стрільби на значні відстані.

А ось гвинтівкові гранатомети, звісно, не можна було назвати останнім словом техніки. Цей тип гранатометів застосовувався німецькою армією ще в Першу світову війну. Звісно, у нас були набагато досконаліші зразки подібної зброї. Але згодом мені став зрозумілим головний недолік усіх дульних гранатометів. Річ у тім, що, підготувавши гра-

нату для пострілу, ти вже не можеш вистрілити з гвинтівки звичайним набоєм, доки не вистрілиш або не знімеш зі ствола гранату. Зате гвинтівочні гранатомети дуже мало важили і були справді ефективними в боях.

80-міліметрові міномети відразу здалися нам дуже грізною зброєю. У дуло їхнього ствола пролазив кулак. Вони могли стріляти мінами вагою понад три кілограми на відстань понад два кілометри. Я сам тоді з жахом уявив, що буде, якщо я колись опинюся в зоні вогню такої зброї. Утім, згодом мені довелося пережити на війні й набагато страшніші речі.

Однак під час базової підготовки ми всі були ще досить безтурботними. Деякі з нас, яких сержант визнав придатними для цього, освоювали особливі види зброї, такі, як вогнемети і кулемет MG-34. Саме MG-34 був першим в історії єдиним кулеметом, який аж до 1942 року офіційно був основним кулеметом не тільки піхоти, а й танкових військ Вермахту. MG-34 міг використовуватися як ручний кулемет на рівні піхотного взводу піхоти, так і станковий на рівні батальйону. При цьому цей кулемет стріляв такими самими 7,92-міліметровими патронами, що і карабін K98k.

Крім усього цього, нас також вчили, як битися в рукопашному бою за допомогою гвинтівкових прикладів і саперних лопаток. Коли три місяці базової підготовки добігли кінця, мене разом з Антоном і Міхаелем направили до снайперської школи. Там ми провели ще півтора місяця. Тут наші тренування складалися переважно зі стрільби. Ми вчилися вести прицільний вогонь зі значних відстаней, користуючись оптичним прицілом.

Крім того, нас навчали вибору пріоритетних цілей. Насамперед ми мали вражати ворожих снайперів. Потім арти-

лерійських навідників та офіцерів. Наступною нашою ціллю мали ставати артилеристи, мінометники та кулеметники. А вже в найостаннішу чергу від нас вимагалось стріляти по звичайних солдатах-піхотинцях.

Крім цього, нас вчили маскуватися на місцевості, використовуючи природні засоби, такі, як гілки, листя і навіть бруд. Але, чесно кажучи, подальша участь у війні навчила мене способів маскування набагато краще, ніж навчання у снайперській школі. Але що найцінніше – інструктор навчив нас не порушного правила, від якого залежить виживання снайпера, хоча воно і не завжди застосовується в бойових умовах.

– Запам'ятайте, – повторював він без кінця. – Якщо ви зробили постріл, то повинні одразу ж змінити позицію. В іншому разі будь-хто з вас одразу перетвориться на легку мішень для снайпера противника.

Після завершення снайперського навчання я нарешті отримав свою першу відпустку. Це дозволило мені на два тижні повернутися додому.

Мати та Інгрід були страшенно раді моєму приїзду. А я був гордий собою, адже над лівим ліктем у мене красувався шеврон зі сріблястого галуна на темно-зеленому трикутному клапані. Річ у тім, що після закінчення снайперської школи мені було присвоєно звання – ефрейтор. Ба більше, оскільки армійська служба оплачувалася, то я повернувся додому з деякою сумою грошей. Більшу частину з них я віддав Інгрід, залишивши лише трохи собі на пиво.

Двотижнева відпустка минула запаморочливо швидко. І я знову прощався з матір'ю та Інгрід, знову сідав на черговий потяг. Цього разу місцем мого призначення була військова база під Берліном. Там я і провів кілька наступних місяців.

Інгрід народила сина в червні. Як я і хотів, вона назвала його Куртом. Йому не встиг ще виповнитися місяць, як я отримав другу відпустку. Спочатку я навіть трохи боявся підійти до нашого малюка, що лежав у колисці, таким маленьким він мені здавався, хоча й важив майже чотири кілограми. Але, безумовно, я був дуже радий, що в мене народився син, що я маю люблячу дружину, що моя мама стала бабусею... Але відпустка закінчувалася, мені пора було повертатися в стрій.

Заспокоюючи матір та Інгрід, я сказав їм, що їду просто охороняти Берлін. Напевно, я й сам вірив у це тоді. Я не знав, що історія невблаганно рухається до грандіозних і страшних подій, одним з учасників яких мені судилося стати.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Анексія Судет

Вересень, 1938

Після Першої світової війни Судетська область входила до складу Чехословаччини і становила чи не третину всієї площі країни. На території цієї області проживало 3,5 мільйона етнічних німців. Уже на початку 1938 року Гітлер постійно заявляв у своїх промовах про те, що німців у Чехословаччині всіляко утискають. У ті дні я не раз чув по радіо і читав у газетах про те, що судетські німці живуть у неймовірних злиднях і зазнають утисків з боку чехів, а також що саме в Судетській області найвищий в усій Європі відсоток не лише за кількістю самогубств, а й за дитячою смертністю.

Незабаром після того, як у березні 1938 року Австрію без єдиного пострілу було приєднано до Німеччини, німці, які жили в Судетській області, почали вимагати провести референдум, на якому населення Судетів змгло б вирішити саме, чи залишатися цій області у складі Чехословаччини, чи увійти до складу Німеччини. Однак референдум так і не було проведено. Ба більше, уряд Чехословаччини незабаром ввів війська в населені німцями райони й оголосив воєнний стан на їхніх територіях.

Живучи в Німеччині, ми постійно чули в ті дні пропаганду про те, що Гітлер це так не залишить і зробить усе, щоб судетські німці перестали терпіти безчинства чехів і знову жили «в одному домі з нацією». І справді, 29 вересня 1938 року в Мюнхені було укладено угоду, підписану наступно-

го дня прем'єр-міністром Великої Британії Невіллом Чемберленом, прем'єр-міністром Франції Едуардом Далад'єс, прем'єр-міністром Італії Беніто Муссоліні і самим Адольфом Гітлером. З цього моменту Судетська область була формально передана до складу Німеччини.

Я опинився у складі військ, які мали увійти на територію Судет. В одній вантажівці зі мною їхали Антон, Міхаель і ще сімнадцять інших снайперів. Усі разом ми складали особливий снайперський взвод.

Наша вантажівка рухалася позаду колони легких танків. Кожен із нас не випускав із рук свій карабін. У нас були звичайні армійські карабіни K98k, доповнені багнет-ножами й оптичними прицілами. Утім, наші оптичні приціли лише з великою натяжкою можна було назвати придатними для снайперів. Ці приціли давали тільки 2,5-кратне збільшення, чого було явно недостатньо для прицільної стрільби зі значних відстаней.

Деякі з моїх товаришів по службі намагалися розмовляти один з одним і навіть жартувати. Але це погано виходило. Позначалося нервово напруження. Сержант Бергер, який командував нашим взводом, заздалегідь попередив нас, що якщо в операції виникнуть ускладнення, то найскладнішу роботу буде покладено саме на нас. Спочатку всі ми сприйняли це з юнацькою бравадою. Але чим довше тривав шлях, тим сильніше нас охоплювали неприємні передчуття. Я сам дуже боявся, що мене можуть поранити. А що як мене поранять так, що лікарям доведеться відрізати мені руку або ногу? Як я тоді зможу допомагати матері та Інґрід, повернувшись додому? Про те, що когось із нас можуть убити, у мене – та, найімовірніше, і у всіх інших – навіть думки не було. Адже ми ще жодного бою не бачили, не розуміли, що на війні вбивають

по-справжньому. Проте неприємно було на душі. Мої друзі Антон і Міхаель теж мовчали, дивлячись у підлогу.

Сержант Бергер їхав верхи на коні позаду нашої вантажівки. Він був родом з Австрії, йому було вже за сорок. Він встиг ще в Першій світовій взяти участь. Його обличчя здавалося дуже спокійним, і це вселяло в нас упевненість у подібній ситуації. Через деякий час наша вантажівка несподівано зупинилася. Я висунувся з кузова і побачив, що сержант Бергер під'їхав до кабіни водія, щоб з'ясувати причину зупинки.

Приблизно за хвилину я зрозумів, у чому була справа. Наша вантажівка почала об'їжджати танк, що заглож посеред дороги. Протягом наступних двох годин шляху, визираючи з кузова, я нарахував ще близько десяти зламаних німецьких танків, які не могли продовжувати рух. Але ж це були новітні машини наших конструкторів! Побачене неприємно вразило мене. Що буде, якщо подібне трапиться під час бою? Утім, я тримав свої думки при собі.

Минуло ще кілька годин, і ми перетнули кордон Чехословаччини. Коли ми в'їхали на територію Судетської області, я очікував, що нас зустрічатимуть із квітами. У всякому разі, до цього нам не раз розповідали про те, що саме так зустрічали німецькі війська, які входили в Австрію.

Однак у Судетах жителі не кидали квіти німецьким солдатам. Звичайно, багато місцевих німців з радістю зустрічали нашу військову колону. Але періодично ми помічали і похмурі, незадоволені погляди. Причому так на нас дивилися не тільки чехи, але іноді й судетські німці. Це змусило мене замислитися. Адже нам говорили, що всі німці в Судетській області чекають на нас як на рятівників. Насправді виявилося, що багатьом із них у Чехословаччині жилося зовсім не так погано,

ЗМІСТ

ГЮНТЕР БАУЕР

«СМЕРТЬ КРІЗЬ ОПТИЧНИЙ ПРИЦІЛ».....3

Розділ перший

Призовна повістка.....3

Розділ другий

Анексія Судет.....14

Розділ третій

Вторгнення в Польщу.....21

Розділ четвертий

Я стаю учнем професійного снайпера.....64

Розділ п'ятий

Штурм Ебен-Емаеля і вторгнення в Західну Європу ...93

Розділ шостий

Операція «Меркурій»:вторгнення на Крит.....109

Розділ сьомий

Операція «Барбаросса».....152

Розділ восьмий

Операція «Тайфун»165

Розділ дев'ятий	
Довга й холодна зима	177
Розділ десятий	
Літній наступ	192
Розділ одинадцятий	
Бої в Італії	201
Розділ дванадцятий	
Анціо	224
Розділ тринадцятий	
«Вахта на Рейні»	237
Розділ чотирнадцятий	
Берлін: остання битва	243
 ЙОЗЕФ ОЛЛЕРБЕРГ	
«НІМЕЦЬКИЙ СНАЙПЕР НА СХІДНОМУ ФРОНТІ»	252
 Пролог	252
 Розділ перший	
Переступити межу	256
 Розділ другий	
«Спробуй своє щастя, ставши снайпером»	268

Розділ третій	
Необхідна частка удачі	275
Розділ четвертий	
Особливий дар самоконтролю	293
Розділ п'ятий	
Не поголившись, не можна дивитися в очі смерті ..	305
Розділ шостий	
Пан професор і його карболова миша	326
Розділ сьомий	
Ще одна попередньо запланована катастрофа	335
Розділ восьмий	
Почерк снайпера	356
Розділ дев'ятий	
Крайнощі людської жорстокості	369
Розділ десятий	
Гірше за голодних лисиць	390
Розділ одинадцятий	
«Снайпер помиляється тільки раз»	408
Розділ дванадцятий	
«З румунами щось відбувається»	427
Розділ тринадцятий	
Знеособлена статистика	446

Розділ чотирнадцять	
Година снайпера	468
Розділ п'ятнадцятий	494
Герой дня	494
Розділ шістнадцятий	501
Загибель гітлерівської Німеччини	501
Епілог	523
БРУНО СЮТКУС	
«ЗАЛІЗНИЙ ХРЕСТ ДЛЯ СНАЙПЕРА»	525
Передмова автора	525
Частина 1	528
Частина 2	628
Примітки	716

ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Йозеф ОЛЛЕРБЕГ,
Гюнтер БАУЕР, Бруно СЮТКУС

СНАЙПЕРСЬКА
«ЕЛІТА»
ІІІ РЕЙХУ
ОДКРОВЕННЯ ВБИВЦЬ

Підписано до друку 07.07.2025 р. Формат 60х84 1/16.
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Ум. друк. арк. 45,5. Тираж 300 прим.

ТОВ Видавничий дім «СКІФ»
тел (044) 581-21-38

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 581 від 03.08.2001 р.

Книги, які можуть вас зацікавити

Тимчасовий Бойовий
статут механізованих
військ Сухопутних
військ Збройних сил
України. Частина 1.
Бригада. Алерта

Вогнева підготовка.
Навчальний посібник

Military English. Картки
для вивчення
англійських слів. 500
карток

Війна на мінімалках.
Розповідь командора

Розпізнавання
підрозділів сухопутних
військ на полі бою

Програма підготовки
інструкторів
загальновійськової
підготовки (за
напрямком штурмові
дії, за 60-денним
терміном навчання)

Перейти до галузі права
Військове право

Перейти на сайт →